



# full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

## La Corona d'Advent .....

Avui encenem el primer ciri de la corona d'Advent, donant així inici a aquest temps litúrgic. La corona d'Advent té el seu origen en una tradició pagana europea que consistia a encendre espelmes per a representar al foc del déu Sol, perquè tornés amb la seva llum i calor durant l'hivern. Els primers missioners van aprofitar aquesta tradició per a evangelitzar. La corona és formada per una gran varietat de símbols: la forma circular implica no té principi ni fi. És senyal de l'amor de Déu, que és etern, sense principi ni fi, i també del nostre amor a Déu i al proïsme, que mai no s'ha d'acabar. Les branques són verdes, color d'esperança i vida. Déu vol que esperem la seva gràcia, el perdó dels pe-

cats i la glòria eterna al final de les nostres vides. Les quatre espelmes ens fan pensar en l'obscuritat provocada pel pecat que encega l'home i l'allunya de Déu. Després de la primera caiguda de l'home, Déu va anar donant a poc a poc una esperança de salvació que va il·luminar tot l'univers com les espelmes la corona. Així com les tenebres es dissipen amb cada espelma que encenem, la història es va anar il·luminant amb la cada vegada més pròxima arribada de Crist al nostre món. Són quatre espelmes les que es posen en la corona i es prenen d'una en una, durant els quatre diumenges d'Advent, en fer l'oració en família o a la parròquia. Esperem que aquests símbols ens ajudin.

## Diumenge I d'Advent | Cicle C

### Lectura del llibre de Jeremies (33,14-16)

«Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, faré néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

### Salm responsorial (Salm 24)

A vós elevo la meva ànima, Senyor.  
 Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes,  
 feu que aprengui els vostres camins.  
 Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me,  
 perquè vós sou el Déu que em salveu.

### Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (3,12-4,2)

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén.

I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nos-

tre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

### Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (21,25-28.34-36)

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

Estigueu atents sobre vosaltres: que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.»

2

full

## «Déu meu, en vós confio, que no en tingui un desengany» |

Mn. Marc Majà i Guiu

En el Missal Romà, llibre usat pels sacerdots a l'hora celebrar l'Eucaristia, hi apareix, per a cada celebració, una antifona inicial com a proposta de cant d'entrada. En el primer diumenge d'Advent, aquesta antifona és el fragment d'un salm que, entre altres coses, diu això: «Déu meu, en vós confio, que no en tingui un desengany.»

La paraula «desenganyar» té un origen i un significat molt clars: treure algú de l'engany en què es troba. Normalment la comprenem com a desencisar-se, endur-se'n una decepció. Hom tenia unes expectatives posades en un projecte, en una persona; hom pensava en una determinada idea... però, finalment, la realitat s'ha mostrat diferent del que s'havia pensat.

Quin significat té aquesta pregària amb què l'Església ens convida a començar el nou any litúrgic? Quin és el «desengany» en què podem caure en l'Advent?

L'Advent és temps de preparació, és temps de promeses. Déu ve i nosaltres mirem cap Aquell qui s'acosta. En la mesura en què escoltem l'Esperit que ens parla per boca dels profetes i que ens mou a convertir-nos, estarem més a punt per a descobrir que l'Infant que naixerà per Nadal és el «plançó bo» que ens porta la salvació promesa per Déu. Disposem-nos a fer-ho així i aleshores podrem experimentar com Nadal no serà per a nosaltres un «desengany», sinó el compliment real i present de les promeses de Déu.

## La fe i l'esperança | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La fe té relació amb totes les virtuts cristianes. Així com el fil acompanya l'agulla en l'acció de cosir o de brodar, també la fe és present en totes les virtuts pròpies de la vida cristiana. No pot haver-hi virtut autènticament cristiana sense el fonament de la fe.

A l'inici del temps d'Advent és molt propi que ens parem a reflexionar sobre la relació entre la fe i l'esperança. En aquest temps de l'any litúrgic l'esperança pren un relleu especial, ja que ens posa al davant un aspecte essencial de la nostra fe. Nosaltres esperem que Crist es manifestarà, ple de glòria i majestat, a la fi dels segles. L'esperança cristiana desitja la vinguda del Senyor, sabent que aquell que s'ha de manifestar és el mateix que va venir en la carn en el Misteri de Nadal, i el mateix que contínuament ve al nostre cor en la pregària i en els sagraments, sobretot en l'Eucaristia.

L'esperança cristiana ens fa viure en la certesa de l'amor de Déu manifestat en Crist Jesús, El papa Benet XVI, en *Spe salvi*, l'encíclica dedicada a l'esperança, ens recorda com expressaven aquesta virtut teològica els primers cristians. Aquests posaven en els sarcòfags les imatges de Crist, el veritable filòsof, el qui ens mostra el camí de la veritat; la veritat de qui és l'home i què s'ha de fer per a ser vertaderament home; i la imatge del pastor, que acompanya sempre, àdhuc en la mort, perquè és el vencedor de la mort i en ell se'ns obre la nova esperança que és la vida eterna dels creients (cf. núm. 6).

Seguint les reflexions, el Sant Pare ens diu: «La fe

no és solament un tendir de la persona vers el qui ha de venir i que és encara totalment absent; la fe ens dóna quelcom. Ens dóna ja ara quelcom de la realitat esperada, i aquesta realitat present constitueix per a nosaltres una "prova" del que encara no es veu. El fet que aquest futur existeixi canvia el present: el present està marcat per la realitat futura, i així les realitats futures repercuteixen en les presents, i les presents en les futures» (núm. 7).

La certesa de l'esperança li ve de la fe. Per la fe nosaltres coneixem, amb la seguretat de la confiança en Déu, els dons que se'ns donaran en plenitud. Però també la fe ens fa tastar ja ara el que serà plenitud en l'eternitat de Déu. És aquesta l'acció pròpia de l'Esperit Sant en nosaltres, el qual ja és primícia dels dons promesos en plenitud per Déu (cf. Rm 8,23). També l'Eucaristia és primícia, tast, penyora, imatge del convit de les noces eternes (cf. CEC, 1402-1405). L'esperança és caminar en la fe, que, encara que és obscura, té el besllum propi dels dons futurs. Creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem (cf. He 11,1).

La fe dóna un nou fonament a la vida, més enllà dels béns materials i els béns d'aquest món. I d'aquesta manera crea en el cor del creient una nova llibertat que el porta a les grans opcions de la santedat cristiana: el martiri, les grans renunciacions, la perseverança en les dificultats. L'esperança és creure en l'amor de Déu.

## Agenda litúrgica de la setmana .....

### 2 ■ Diumenge I d'Advent / Cicle C.

Santa Bibiana, màrtir (s. IV).

*Lectures:* Jeremies 33,14-16 / Salm 24 / 1 Tessalonicens 3,12-4,2 / Lluç 21,25-28.34-36

**Litúrgia de les hores:** Setmana I

3 □ Dilluns. Sant Francesc Xavier, prevere jesuïta (1506-1552).

*Lectures:* Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Mateu 8,5-11

4 ■ Dimarts. Sant Joan Damascè, doctor (ss. VII-VIII).

*Lectures:* Isaïes 11,1-10 / Salm 71 /

Lluç 10,21-24

5 ■ Dimecres. Sant Sabas, abat (439-532). Sant Maur, màrtir († 283).

*Lectures:* Isaïes 25,6-10a / Salm 22 / Mateu 15,29-37

6 ■ Dijous. Santa Carme Sallés (1848-1911). Sant Nicolau, bisbe (ss. III-IV). Sant Pere Pasqual, màrtir (1227-1300).

*Lectures:* Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27

7 □ Divendres. Sant Ambròs, bisbe i doctor (339-397).

*Lectures:* Isaïes 29,17-24 / Salm 26

/ Mateu 9,27-31

8 □ Dissabte. **La Immaculada Concepció de la Mare de Déu.**

Santa Ester (llibre del s. II aC).

*Lectures:* Gènesi 3,9-15,20 / Salm 97 / Efeis 1,3-6.11-12 / Lluç 1,26-38

### 9 ■ Diumenge II d'Advent / Cicle C.

Santa Leocàdia, màrtir (ss. III-IV).

*Lectures:* Baruc 5,1-9 / Salm 125 / Filipencs 1,4-6.8-11 / Lluç 3,1-6

## El drama de la violència contra les dones

La setmana passada tenia lloc la celebració del dia internacional contra la violència envers les dones. Només durant l'any 2011, els jutjats espanyols van rebre una mitjana de 361 denúncies diàries per delictes i faltes relacionades amb la violència contra les dones, en un 71% interposades per les mateixes víctimes. En el que portem d'any, han estat 43 les dones mortes violentament a Espanya.

Lamentablement, algunes llars es converteixen en un veritable infern. Aquest tipus de violència, la domèstica, es manifesta de diverses maneres. La forma més subtil d'agredir els altres components de la llar és la violència emocional. Aquesta es manifesta per mitjà de paraules dures, actes humiliants, intimidació i jocs psicològics. Quan un pare insulta contínuament els seus fills; quan una persona humilia en públic el seu cònjuge; quan un adolescent amenaça els seus avis o quan hom acusa injustament el cònjuge d'infidelitat, hi ha violència emocional. Lamentablement, la violència domèstica també es manifesta en forma activa i directa per mitjà del maltractament físic i l'abús sexual. Regularment, en la llar afectada per aquest mal es desenvolupa un «cicle de violència». Després d'un temps d'harmonia, les tensions en la llar van augmentant fins que desemboquen en l'agressió.

La dona, pel sol fet de ser persona, és una realitat absoluta no condicionada per res ni per ningú, és única, irrepetible, té dignitat en si mateixa, és a dir, té valor i fi en el seu propi jo. La dona no és igual que l'home, té diferències tant físiques i psicològiques com intel·lectuals, però posseeix igual dignitat, igual valor. Per tant, el tracte degut és el mateix que es mereix cada individu del gènere humà. La dona, per raó de les seves diferències biològiques i psicològiques, és cridada a la complementarietat amb l'home, al gaudi de la vida junts, a estimar i a ser estimada, però no ha de sotmetre's a maltractaments, témer o deixar-se intimidar o que la violentin subtilment per mitjà de menyspreus o xantatges emocionals.

José M. Parrilla Fernández, director del Secretariat Social de la diòcesi d'Oviedo, en un article explica que «la violència contra les dones és una sagnant realitat en el món actual, i no solament en països o sectors socials poc desenvolupats. Una realitat que té una expressió molt concreta en els maltrac-

taments físics i amb molta freqüència en la mort de dones a les mans d'homes que, en molts casos, són o han estat la seva parella. Però hi ha altres expressions d'aquesta violència. No menys real, encara que sigui menys visible socialment, és l'opressió que s'exerceix en molts casos en forma d'un control obsessiu que impedeix que la vida de la parella es desenvolupi amb uns marges raonables d'autonomia de cadascuna de les dues persones. No poques vegades acaba desembocant en la violència física, una violència que és conseqüència d'idees i actituds de possessió i dominació sobre l'altra persona, de vegades com una forma nociva d'escapar de la pròpia solitud o de la falta d'autoestima. Hi ha a més uns factors de violència estructurals que serveixen de marc a aquesta violència de gènere interpersonal: àdhuc en països molt desenvolupats com el nostre, veiem com les discriminacions econòmiques, laborals i fins i tot de vegades judicials penalitzen les dones i com cada vegada la pobresa es va feminitzant. I, enfront d'això, tenim unes mesures de política social encara molt insuficients perquè les dones en situacions vulnerables o que viuen forts





conflictes de parella estiguin realment protegides per la societat. Des de la perspectiva cristiana, la violència contra les dones té el seu millor antídot en el reconeixement de la igual dignitat de totes les persones, homes i dones. Aquesta afirmació de la dignitat de cada persona està en l'entranya mateixa del missatge de Crist, com va recordar Joan Pau II en la seva carta apostòlica *Mulieris dignitatem*: el missatge anunciat per Jesucrist, en un context que la dona està marcada per l'herència del pecat humà i amb les conseqüències del qual se l'obliga a carregar moltes vegades, manifesta inequívocament un univers de normes i valors en el qual el reconeixement de la dignitat de la dona és condició per a reconstruir les relacions de reciprocitat entre baró i dona, volgudes per Déu i inscrites en la naturalesa humana (cf. MD, 12-14).

Destaquem algunes altres intervencions des de l'Església Catòlica envers la lacra de la violència contra les dones. «Per desgràcia som hereus d'una història d'enormes condicionaments que, en tots els temps i en cada lloc, han fet difícil el camí de la dona, menyspreada en la seva dignitat, oblidada en les seves prerrogatives, marginada freqüentment i fins i tot reduïda a esclavitud. Això li ha impedit de ser profundament ella mateixa i ha empobrit la humanitat sencera d'autèntiques riqueses espirituals. No seria certament fàcil assenyalar responsabilitats precises, considerant la força de les sedimentacions culturals que, al llarg dels segles, han plasmat mentalitats i institucions. Però si en això no han faltat, especialment en determinats contextos històrics, responsabilitats objectives fins i tot en no pocs fills de l'Església, ho lamento sincerament.» Amb aques-



ta sensibilitat s'expressava Joan Pau II en la carta que en 1995 va escriure a les dones.

El papa Benet XVI afirmà en un discurs al Pontifici Consell dels Laics que «encara persisteix una mentalitat masclista, que ignora la novetat del cristianisme, el qual reconeix i proclama la igual dignitat i responsabilitat de la dona en relació a l'home. Hi ha llocs i cultures on la dona és discriminada o subestimada pel sol fet de ser dona, on es recorre fins i tot a arguments religiosos i a pressions familiars, socials i culturals per a sostenir la desigualtat dels sexes, on es perpetren actes de violència contra la dona, convertint-la en objecte de maltractaments i d'exploatació en la publicitat i en la indústria del consum i de la diversió. Davant fenòmens tan greus i persistents, és més urgent encara el compromís dels cristians com a promotors d'una cultura que reconegui a la dona, en el dret i en la realitat dels fets, la dignitat que li pertoca».

*«Et dono gràcies, dona-mare, que converteixes el si matern, amb l'alegria i dolors del part, en una experiència única. [...] Et dono gràcies, dona-esposa, que uneixes irrevocablement el teu destí al d'un home, mitjançant una relació de lliurament recíproc, al servei de la comunió i de la vida. [...] Et dono gràcies, dona-filla i dona-germana, que aportes al nucli familiar i al conjunt de la vida social les riqueses de la teva sensibilitat, intuïció, generositat i constància. Et dono gràcies, dona-treballadora, que participes en tots els àmbits de la vida social, econòmica, cultural, artística i política. [...] Et dono gràcies, dona-consagrada, [...] que t'obres amb docilitat i fidelitat a l'amor de Déu ajudant l'Església i tota la humanitat. Et dono gràcies, dona, pel fet mateix de ser dona! Amb la intuïció pròpia de la teva feminitat contribueixes a la plena veritat de les relacions humanes.»* **Joan Pau II**

## Mans Unides: una nit per la solidaritat .....

¿Sabeu, mare i pare? Avui a l'escola hem posat una paradeta amb llànties.

¿Sabeu, amics i amigues? Avui a la plaça hem posat una paradeta amb llànties.

¿Sabeu, comunitat parroquial? Avui en sortint de missa hem posat una paradeta amb llànties.

¿Sabeu, companys i companyes? Avui pel carrer hi havia unes persones amb una paradeta amb llànties.

No, no fan olor, no són decoratives... Són les «llànties solidàries» de Mans Unides. «La teva llum és la seva esperança», sabeu per què? Doncs perquè cadascuna d'elles s'en-cén a la nit de Nadal i crema tota la nit: «La nit de Nadal és nit d'alegria, l'Infant de Maria n'és nat al portal...» Serà l'alegria d'uns nens i nenes de l'Índia, a qui amb aquests donatius recollits construïran una escola de primària.

El col·legi de primària Pushpa està situat al poble de Lureg, a 80 km de Kunkuri (capital del districte i seu de la

diòcesi de Jashpur), a l'estat indi de Chhattisgarh. És una zona remota i aïllada, amb una geografia on predominen els boscos. Pràcticament tota la població és formada per castes baixes que viuen per sota del llindar de la pobresa. L'agricultura és el seu únic mitjà de vida. L'edifici del col·legi Pushpa es troba en molt mal estat pels materials dolents utilitzats, ja que

no hi havia ciment a la zona, en l'època en la qual es va construir, i també pel pas dels anys. A més, un gran arbre va caure, fa sis mesos, sobre la teulada durant un cicló, causant unes destrosses irreparables en l'edifici. Sol·liciten ajuda per a construir un nou edifici amb sis aules, dues habitacions per a usos administratius i latrines. Ells aporten el terreny i un 12% del cost de la construcció.

Aquest projecte té un cost de 46.984 euros. Al capdavant del projecte, Sunil Kujur, sacerdot diocesà.

Doncs anem a la paradeta a buscar unes llànties i ajudem a fer realitat aquesta nova escola!



## Breus .....



### » Mor Marisa Costa Erra.

Treballava en el secretariat de la Universitat de Vic. Es va dedicar durant molts anys a la catequesi, en la parròquia de la Divina Pastora de la capital d'Osona. En el moment de morir, dintre la Delegació de Catequesi era membre de la

comissió permanent i representant de l'arxiprestat de Vic; a més representava aquesta delegació en el Consell de Pastoral diocesà. Tenia vinculació amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi, on col·laborà

en l'edició del catecisme de confirmació: *Posa't en camí. Seguint l'Evangeli de Marc*. Víctima d'una cruel malaltia, ens ha deixat a l'edat de quaranta-quatre anys. Reposi en pau.

### » Participació diocesana en el Congrés de Pastoral Juvenil.

Un grup de joves de la nostra diòcesi va participar en el primer Congrés Nacional de Pastoral Juvenil, que va tenir lloc a València a principis del mes de novembre i que va reunir més de dues mil persones. Els nostres joves van ser encapçalats pel delegat de Joventut, Mn. Jaume Casamitjana. El lema del congrés era «També vosaltres donareu testimoni» i el balanç ha estat satisfactori.

## 50 anys del Vaticà II: convocatòria dels membres dels consells de pastoral parroquials, arxiprestals i diocesans .....

L'Any de la Fe, convocat en ocasió del cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II i dels vint anys de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, és un temps de gràcia i una oportunitat per a redescobrir de nou els continguts del Concili Vaticà II, una brúixola segura per a l'Església avui.

Per aquest motiu, el nostre bisbe Romà, després de parlar-ne amb els arxiprestos del nostre bisbat, convoca tots els membres dels Consells Pastorals d'arreu de la diòcesi, parroquials, arxiprestals, diocesans, i tots els fidels interessats, a una jornada de formació que tindrà lloc al Seminari de Vic el pròxim dia 15 de desembre del 2012.

Començarem a les 10 del matí amb una estona de pregària i, continuarem, a 2/4 d'11, amb dues ponències del Dr. Joan Planellas, titulades «El Concili Vaticà II: què i per a què» i «Quin és el paper del laic segons el Concili Vaticà II?». Clourem el matí, a la 1 del migdia, amb la celebració eucarística, font i cim de la vida cristiana, com ensenya el Concili. Qui ho desitgi pot quedar-se a dinar, així com també assistir al taller de la tarda, de 15,30 a 16,30.

Preu especial inscripció + dinar + aparcament = 10 euros.

Tant de bo que aquesta jornada sigui ocasió per a tornar novament als textos conciliaris i a la sistematització dels seus continguts en el *Catecisme de l'Església Catòlica* i a redescobrir amb nou ardor el paper insubstituïble del laic en la missió de l'Església.



ANY DE LA FE 2012  
2013

Recordem les paraules del Papa Benet XVI sobre els objectius de l'Any de la fe, que hauria de significar «un compromís unànime per a redescobrir i estudiar els continguts fonamentals de la fe, sintetitzats sistemàticament i orgànicament en el Catecisme de l'Església Catòlica. En efecte, en ell es posa de manifest la riquesa de l'ensenyament que l'Església ha rebut, custodiat i ofert en les seues dos mil anys d'història. Des de la Sagrada Escripura als Pares de l'Església, dels Mestres de teologia als Sants de tots els segles, el Catecisme ofereix una memòria permanent de les diferents maneres que l'Església ha meditat sobre la fe i ha progressat en la doctrina, per a donar certesa als creients en la seva vida de fe. En la seva mateixa estructura, el Catecisme de l'Església Catòlica presenta el desenvolupament de la fe fins a abordar els grans temes de la vida quotidiana».

## Missa en acció de gràcies per la canonització de Carme Sallés .....

El pròxim 6 de desembre s'escau la festa litúrgica de la nova santa diocesana, Carme Sallés i Barangueras. Per aquest motiu, i d'acord amb les religioses Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament, fundades per la nova santa, volem celebrar l'acció de gràcies diocesana pel do de la canonització de la nova santa vigatana en aquest mateix dia de la seva festa. La missa d'acció de gràcies tindrà lloc el mateix 6 de desembre a les dotze del migdia a la catedral de Vic.

El nostre bisbe, Romà Casanova, afirma: «Com ja hem dit moltes vegades, santa Carme Sallés i Barangueras completa el nombre dels sants de la nostra diòcesi



amb la xifra set. És un gran do de la misericòrdia de Déu que tinguem en el nostre santoral diocesà set sants, els quals formen una simfonia preciosa de la santedat cristiana: en els temps, en els llocs, en la confessió i el martiri, homes i dones, bisbes i religiosos... Certament som una "terra de sants", com em va expressar el papa Benet XVI. Això és motiu d'acció de gràcies a Déu i de responsabilitat per a treballar pastoralment en la nova evangelització. Sota l'aparent cendra hi ha moltes brases que, amb el buf de l'Esperit, poden tornar a encendre un foc de vida cristiana fecunda i de santedat entre nosaltres.»

## Davant la solemnitat de la Immaculada Concepció

Sempre que celebrem una solemnitat o una festa de la Mare de Déu hauria de ser una ocasió per a re-  
passar la vida de la Mare de Déu i veure què podem  
aprendre'n, com ho podem fer per ser, com ella, per-  
sones creients, fidels als projectes de Déu.

En l'evangeli hi ha textos suficients per a po-  
der quedar admirats de la personalitat creient de la  
Verge Maria. Recordem els principals: l'àngel digué  
a Maria: *Déu te guard, plena de gràcia del Senyor!*  
*Ell és amb tu;* Maria va dir: *Sóc l'esclava del Senyor:*  
*que es compleixin en mi les teves paraules;* Elisabet,  
plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves  
forces: *Ets beneïda entre totes les dones i és beneït*  
*el fruit de les teves entranyes,* i acabà amb aquesta  
felicitació a Maria: *Feliç tu que has cregut: allò que*  
*el Senyor t'ha anunciat es complirà.* Maria, ens diu  
l'evangeli, *es va quedar tres mesos amb ella.* No cal  
dir que hem de recordar tot el càntic de Maria, el  
Magníficat. Davant les meravelles que els pastors  
conten de l'Infant Jesús, Maria *guardava tot això en*  
*el seu cor i ho meditava.* L'Evangelí també recull el  
patiment de Josep i Maria quan no trobaven Jesús:  
*Fill meu. Per què t'has portat així amb nosaltres? El*  
*teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.* A les noces  
de Canà, Maria diu als servidors: *Feu tot el que ell*  
*(Jesús) us digui.* Maria és al costat del fill, al peu de

la creu: *Jesús di-  
gué a la seva mare:  
Dona, aquí tens  
el teu fill.* I Maria  
és present enmig  
dels apòstols la vi-  
gília de la vinguda  
de l'Esperit Sant,  
la vigília del naixement  
de l'Església.  
Així ho llegim al co-  
mençament del lli-  
bre dels Actes dels  
Apòstols: *Tots ells  
eren constants i unànimes en la pregària, juntament  
amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i  
amb els germans d'ell.*



Quan hom llegeix i medita tota aquesta sèrie  
de textos, entén que la devoció i admiració envers  
la Mare de Déu cresqués sense parar, al llarg dels  
segles, en la consciència del poble cristià. I és en  
aquest context de devoció i admiració envers Maria  
que hem de situar els dogmes de la Immaculada  
Concepció i de l'Assumpció [...]: Maria és la realitza-  
ció concreta del cristià perfecte. *(Extret del full pa-  
roquial de Viladrau)*

## Dites casolanes | Sebastià Codina



**Els infants i els orats diuen les veritats** Les veritats que  
ens afalguen, ens omplen. Les que no ens ensabonen, ens deixen  
pansits. Quan són favorables ens hi rabegem. Les veritats, encara  
que punxin i esgarrapin, caldria acceptar-les i estimar-les.

Quan les veritats ens pessiguen, passem de l'eufòria al desamor.  
És fàcil passar de l'amistat a l'odi passant a quatre grapes pel me-  
nyspreu. Les que ens llagotegen, ens empenyen a tirar endavant;  
les que no, encallen el carro. Ens agrada que ens passin la mà per  
l'esquena. Cal ser assenyats i fer camí amb elles. Les veritats són  
parentes dels dubtes. És una parella estranya però inseparable. Al

costat de les veritats hi fan migdiada un grapat de dubtes. A vegades, en les reunions, els  
silencis ofeguen les paraules: sort que els ingenus etziben el que tothom pensa i ningú no  
gosa dir. I els infants diuen el que senten dir i deixen amb un pam de nas més de quatre.

## full diocesà | Solsona i Vic

**DIRECTORS:**  
VIC: Xavier Bisbal  
Santa Maria 1, 08500 VIC  
Tel. / Fax 93 885 07 09  
Correu electrònic:  
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com  
**SOLSONA:** Júlia Ayala  
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA  
Tel. 973 48 06 19  
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

**EDICIÓ:** Mitjans de Comunicació Social  
de cada Bisbat.

**REDACCIÓ:** Santa Maria, 1 - 08500 VIC  
**ADMINISTRACIÓ:**

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC  
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09  
**IMPRESSIÓ:** Gràfiques Diac,  
Ronda Camprodon 2, 08500 VIC

**DIPÒSIT LEGAL:** 14.355/60